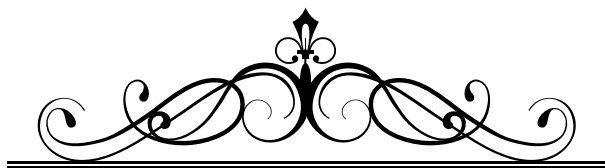

LBRIS

We know
books

SOFIA RĂDUINEA

SINGURĂ
PRINTRE INTRUȘI

VOLUMUL II

SPIRIT LIBER

DIN JUSTIȚIE...
AMINTIRI REBELE, INJUSTIȚII GRELE
spicuiți îndrăznețe, succesive și răzlețe

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2026

PREFAȚĂ

„Nu există măreție fără simplitate.”

LEV TOLSTOI

Doamne, ține-mă mereu în grațiile Tale!...

„Dreptatea nu poate fi înfrântă.”...

Dumnezeu mi-a pus sufletul în copilul unor oameni simpli, muncitori, înțelepți, cinstiți, cu mult bun simț, cu respect de sine și pentru alții...

Sunt mulțumită și conștientă de ce mi-a pus Divinitatea în suflet și în minte, de harul cu care am fost înzestrată. Sunt conștientă de propria-mi zestre ancestrală. Indubitabil, sufletul meu a străbătut de mai multe ori Roata Cosmică. A absorbit și a adăugat, de fiecare dată, noi experiențe lumești, din contemporaneitatea momentului, adăugate la cele ancestrale anterioare...

Sufletul meu a fost atins dur în cele mai profunde straturi ale sale, captate în succesiunea timpurilor. Și nu poate rămâne inflexibil, cum, de altfel, niciodată nu a fost... Iar starea mea de spirit o vreau schimbată treptat, treptat și iremediabil, de la afectare la o succesivă înălțare.

Construiesc citadele trainice și poduri peste timp cu pietrele aruncate asupra mea...

Citind, veți constata că ambele volume, scrise cu penița candidă a sufletului meu, sunt străbătute de un strigăt înăbușit de durere... Durere sufletească, de care sper, cu ajutorul dumneavoastră, să mă eliberez... *„Dacă vrei să ai ce n-ai avut niciodată, trebuie să faci ce n-ai făcut niciodată.”*

Vreau să fiu liniștită! Vreau să uit de durere!... Vreau ca, în sfârșit, buna-credință care sălășuiește în mine să-și găsească corespondent...

„Sorbind din soare, udată de ploaie, piatra stă acolo, există”... Și rezistă...

...Ca să poți zbura, îți trebuie aripi... Toți ne naștem cu aripi. Dar, din păcate, unii întâlnim nemernici care ni le amputează... în mod... criminal... E fericit cazul în care numai ni le rup... Și le putem reface... Cu grijă. Cu răbdare. Cu tenacitate... Evitați, vă rog, devoratorii de aripi, de vise, de gânduri extinse...

Să rezistăm, să învingem, să fim puternici, avem nevoie de hrană... de hrană pentru suflet, inimă și minte... Este esențială... Este primordială... Asta îmi doresc... Asta mi-am dorit... Și am avut... o asemenea hrană, extrasă din lucruri mărunte, bine făcute, din lucruri simple... Și am mers mulțumită și încrezătoare, înainte... *„Să faci rai din ce ai”... Și asta am făcut... Am făcut ce am putut din ce-am avut...*

...Și am avut mereu, în traista trainică a sufletului meu, o făină bună, obținută dintr-un grâu de calitate, rezultat din ogorul minții mele, muncit de mine în solitudine, cu persistență și mare trudă... Din care am oferit cu generozitate și altora...

Vreau ca din această făină să iasă o pâine bună, apetisantă, hrănitoare, savuroasă, apreciată la adevărata sa valoare... O pâine de toate zilele, folosibilă și digerabilă de orice suflet... și hrănitoare pentru toate creierele... O amplă pâine spirituală îndestulătoare...

Și îmi doresc să învingă principiile sănătoase...

Am empatizat... Am înțeles... Am respectat... Și vreau să fiu respectată... Nu-mi plac mitocanii. Niciodată nu mi-au plăcut...

Îmi place franchețea... elegantă... nobilă... sublimă...

...Dacă în trecut aș fi conștientizat, aș fi știut, cum este majoritatea din restul oamenilor din societate, nu numai a celor din sistemul de justiție, nu aș fi suferit atât de mult... Însă aș fi procedat la fel...

E foarte interesant: să fi apreciat de somități, dar marginalizat și expulzat de nulități... umane... cu sau fără butoane... simple haimanale... iraționale...

Îmi este clar că nu m-am aflat totdeauna în locul potrivit...

E măgulitor totuși, și încurajator, să constați că în drumul tău ai întâlnit și oameni care au reușit, au știut, să te cunoască! Și care cred constant în tine...

Deci lumea este pestriță... cu Mării și mulți Gheorghită, cu tango și periniță... Cu Rocky și cu Van Damme, cu șuturi și mult tam-tam...

Îmi doresc ca această carte, prin cele două volume ale sale, să aibă un puternic ecou în inima și conștiința multora dintre dumneavoastră, a tuturor chiar. Să deschidă noi începuturi! Să croiască noi drumuri, concrete, corecte, drepte, înțelepte... Cu oameni mulțumiți, automulțumiți, mulțumitori...

Și, căutând în conștiințe, veți constata, că e inechitabil ca magistrații, numai magistrații să fie mereu blamați... Ei sunt o parte a societății. Sunt oglinda vie a societății cărora le aparțin, din care provin, în care trăiesc, în care muncesc... Și printre ei, ca printre toți, ca peste tot, sunt oameni și oameni... Priviți fiecare

în propriul sine... Vedeți ce ... vedeți... Analizați... Gândiți și acționați în consecință... civilizat, obiectiv, util, nu pueril... cu spirit critic și autocritic... „Cauza și efectul sunt instantanee”... Frica și necunoașterea paralizează, în timp ce conștiința mobilizează...

Am publicat această carte, nu pentru a mă plânge, nu pentru a acuza... Ci pentru a fi evitate asemenea practici, ca cele învederate de mine în fața dumneavoastră, pentru a ajuta la însănătoșirea sistemului de justiție, în special, și a societății, în general... Să ne însănătoșim reciproc, toți, fără excepție... Dacă altfel este mai dificil, latent, să înceapă justiția însănătoșirea care, inevitabil, se va propaga în marea masă a societății... Ca atunci când un copil, din conștiință și recunoștință, are un comportament corect, imperturbabil, în orice împrejurare, iar părinții lui își însușesc acel comportament, din admirație și respect pentru el, și pentru ei înșiși... Se poate... Totul este posibil, când există voință...

„În fața noastră sunt lucruri mai interesante decât cele pe care le-am lăsat în urmă.” – C.S.Lewis

Succes, doamnelor și domnilor! Avem mult de mers... Și nu va fi ușor... Dar posibil... LET'S GO!...

Cu respect și aceeași deosebită considerație,
Magistrat senior, în suflet cu mult dor,
Sofia Răduinea

Azi, 11.11.2020

MOTTO:

*„Cei care dansează sunt considerați nebuni
de cei care nu aud muzica.”*

Acum, cu transferul în buzunar, să pornim la drum! Sper să mă însoțiți... cât mai mulți... Și mereu mai mulți. Nu mă mai lăsați singură, vă rog! Niciodată!... Am obosit. Și sunt dezolată de atâta singurătate. De prea multă singurătate! Vă asigur că nu veți regreta. Sunt o companie plăcută, agreabilă. Sigur nu vă veți plictisi. Și nici nu vă voi dezamăgi. Parol! Pe cuvântul meu de pionier! Vreau să cred că deja v-ați convins... Eu dau tot ce pot, iar cerul îmi dă tot ce am nevoie, pentru ca eu să pot da mai departe din cele date mie.

Hai-deți!, pentru început, pentru încălzire de citire, să vă povestesc și câte ceva mai relaxant. Dar și amuzant. Câteva faze.. mai tari.

„Nu poți împiedica drumul gândurilor, întocmai cum nu poți opri valurile mării să se întoarcă la țărnm. Dumnezeu răscolește deopotrivă sufletul omului și apele oceanului.” – Victor Hugo

...Eram cazată la hotelul cămin al Ministerului de Interne din Strada Paul Greceanu, imediat după revoluție. Aveam de susținut niște examene importante în capitală, diferențele pentru specialitatea drept juridic. Anterior sunt licențiată în drept economic-administrativ la Sibiu, Universitatea Babeș-Bolyai din Cluj-Napoca, promoția 1980; cu o mare concurență la admitere.

Serveam numai masa de prânz la cantina Clubului Sportiv Dinamo din Bulevardul Ștefan cel Mare; pentru a nu pierde timp cu deplasarea la sala de mese. Așa am spus atunci la toți cei care mă întrebau. Dar, adevărul era oarecum... diferit. Vi-l voi spune... puțin mai târziu.

În cămin, la acea dată, era cazat un tânăr subofițer care lucrase în trecut la amintita, buclucașa, cooperativă meșteșugărească. El mi-a furnizat informația despre prețurile mici percepute la acel cămin și la cantina clubului. De asemenea, mai erau cazați doi ofițeri de poliție din orașul în care ulterior mi-am desfășurat activitatea la judecătorie, ca magistrat judecător.

În aceeași cameră cu mine era cazată o doamnă contabil din același minister cu cei trei, cadru activ civil. Era venită dintr-un oraș din vestul țării, dinspre granița cu Ungaria. Acestea erau persoanele cu care intram în contact zilnic și nemijlocit. Dar în respectiva locație își aveau asigurată cazarea multe persoane, în special angajați activi, militari și civili, ai ministerului.

Am povestit multe și diverse cu simpatica arădeancă. Chiar dacă aveam eu mult de învățat. Era încântată de poveștile mele și de modul în care îi povesteam. Se amuza copios, atitudine care mie îmi dădea o reală satisfacție și un imbold euforic. Avea aproximativ vârsta mea.

Cei trei bărbați, despre care v-am vorbit, cadre militarizate active ale ministerului, de câte ori plecau din cămin la cantină pentru a servi prânzul, treceau pe la mine pentru a-i însoți. Mă așteptau politicoși și răbdători pe hol până când eram gata de plecare. Câteodată eram deja pregătită la sosirea lor. Exact, fix noi patru ocupam o masă din cantina clubului, când eram împreună.

Doamna contabilă, colocatara mea temporară, nu știu din ce motive, nu servea masa la cantină. Pregătindu-mă eu să ies pe ușă grăbită, îmi spune:

— Nici nu mă mir că acești domni nu pleacă la masă fără dumneavoastră. Dacă și lor le povestiți așa de frumos cum îmi povestiți mie, cred că nici nu le mai trebuie mâncare.

— Ei, nici chiar așa, spun eu acum.

Atunci am spus numai un simplu

— Mulțumesc! Și am zâmbit șăgalnic. Am fost foarte încântată, bineînțeles, de un asemenea compliment plăcut și, evident, flatant.

Aproximativ în aceeași perioadă, locțiitorul comandantului de la serviciul de logistică al ministerului, în timpul unei discuții de rutină din biroul său, trebuind să-mi aprobe cererea pentru cazare și scriptic, căci formal o făcuse deja, raport îi spuneau ei în minister, amuzându-se copios și fiind încântat de ce îi tot verbalizam eu frenetic, și mai și gesticulam teatral, ca de obicei, habar nu am acum ce anume debitam în acele momente, îmi spune, printre hohotele de râs sacadat:

— Sunteți fantastică! Când povestiți mă treziți și din amorțeală și din toropeală. Mă treziți din somn, pur și simplu. Dar când vine..., și rostește numele unei doamne cunoștință comună – dumneavoastră, cititorilor, nu vă spun cine, n-are rost, căci nu o cunoașteți – de-abia vorbește. Și, fără să vreau, mă apucă somnul.

Este amuzantă și întâmplarea de la Clubul Dinamo, când am avut ocazia să-l văd pentru prima dată, față în față, pe locțiitorul comandantului Biroului de logistică al ministerului.

S-o luăm cu începutul. Și cu încetinitorul. Pas cu pas. Precum la dans.

L-am întâlnit pe tânărul care cândva așeza, monta și lustruia parchete, fostul muncitor de la cooperativă, absolut întâmplător, pe o stradă a orașului în care locuiam. A ajuns subofițer în cadrul Ministerului de Interne, prins în valul multelor angajări din acea perioadă propice unor astfel de acțiuni, de după revoluție.

Mi-a spus foarte încântat cum a ajuns acolo. M-a informat și despre tarifele mici, surprinzător de mici, la acea dată când prețurile începuseră să explodeze peste tot, în toată țara, pentru

cazare și masă, de la căminul hotel, unde el era cazat, și de la cantina aferentă căminului, unde servea masa. Mi-a dat, totodată, numărul de telefon de la biroul de logistică al ministerului. Mi-a notat și numele comandantului, un colonel, și numele locțiitorului, un locotenent-colonel. Cei doi ofițeri aveau atribuții de logistică în minister. Tot ei administrau și celor două locații vizate de mine, amintite anterior.

Aveam de susținut, în capitală, repet, acele examene pe specialitate juridică, absolut necesare și foarte importante pentru cariera mea viitoare. Din punct de vedere financiar stăteam foarte rău. Așa că informația dată de tânărul subofițer mi-a picat la fix, ce mai!, ca o mănășă.

Apropiindu-se data stabilită pentru susținerea examenelor, sun, cu emoții și mari rezerve, la acel număr de telefon fix din interiorul Ministerului de Interne. Nu este comandantul în birou. Dar este locțiitorul. Mi se face legătura. Mă prezint. Îi dau explicații. Mă chestionează, inclusiv vârstă, studii, stare civilă și altele, exact ca la poliție. Doar era polițist, nu? Și îmi spune:

— Veniți, vă rog, mâine dimineață la mine la birou! Să discutăm.

— Șefu', îmi pare rău, dar eu nu pot veni numai să discutăm. Eu mâine dimineață vin direct cu geamantanul. Bugetul meu precar nu-mi permite cheltuieli inutile... De-asta am și apelat la dumneavoastră, îl informez prompt, scurt și la obiect.

— Bine, veniți dimineață și aduceți-vă și bagajul, a consimțit, fiind receptiv, interlocutorul meu.

În dimineața zilei următoare, am fost, cu geamantanul după mine, la minister. La prima oră de program eram deja în sala de așteptare. În așteptare... Înarmată cu speranță imediată și viitoare...

Eram îmbrăcată cu pantalon din material supraelastic de culoare neagră, cu croială clasică și talie înaltă. Același pantalon

cu care am fost îmbrăcată la examen, când l-am impresionat cu logica mea pe profesorul de civil. La bust purtam un frumos pulover din mohair maro, tricotat manual de mânuțele mele pricepute, bluzat. Era perioada modei cu pulovere bluzate. În picioare îmi pusesem o încălțăminte cu talpă joasă, cu toc imperceptibil, ușoară, comodă, din catifea grenă, de culoarea vișinei bine coapte, petrecute. La gât îmi flutura veselă și cochetă o eșarfă portocalie, de nuanță stridentă, cu franjuri fine. Pletele castanii-roșcate mi le-am lăsat, ca de obicei, nestrânse. Curgeau, sobre, rutinate, „râu” pe umeri, cum ar fi spus George Coșbuc...

— Domnul locotenent-colonel nu este în minister, a fost răspunsul lapidar al celui care lua în evidență solicitanții, și doleanțele lor, aflați în holul mare, deja aglomerat, de la parterul clădirii ministerului, cu intrarea direct din stradă. Era însăși sala de așteptare.

M-am așezat pe o bancă în acea sală de așteptare destul de încăpătoare, hotărâtă să aștept.

Și am așteptat! Am așteptat... Am așteptat...

Din când în când, mai mergeam la individual cu uniformă de polițist. În scaunul lui cu cotiere plate din spatele unui paravan inestetic, stătea comod și liniștit. De-a dreptul, inert! Totalmente detașat de situațiile pe care, din când în când, le gestiona absolut mecanic, la cererea vreunui nemulțumit. Pur și simplu, omul lăncezea!

Părea că a uitat de prezența și de solicitarea mea... De fiecare dată, când îl abordam elegant, repeta mecanic, ca un robot, prin deschizătura dreptunghiulară a ghișeului protector:

— Domnul locotenent-colonel nu este în minister!

Și uite că, tot așa în reluare, cu răbdare, s-a terminat programul de lucru... Opt ore de răbdare și așteptare!

În sala care devenise apăsătoare, respingătoare chiar, nu mai era nimeni. Cu excepția mea, se înțelege. Aveam persistentă

senzația că însăși pereții mă ignorau. Mă sfidau. Mă priveau glacial, umilitor. Încercam o trăire foarte ciudată... Asemănătoare unui abandon social tacit.

Iar nenea robotul îmi spune, imperativ, că trebuie să părăsesc incinta.

— N-am unde să merg! Eu am venit în București pentru a fi cazată la căminul ministerului, îi spun impacientată.

De abia atunci, mister Roboțel se deranjează să-l sune pe interlocutorul meu telefonic din ziua anterioară.

Nu pot ști ce se spunea la celălalt capăt al firului. Dar Roboțel mai dă un telefon scurt. Apoi iese din perimetrul său de protecție. În sfârșit, își pune fizicul robust în mișcare! Îmi ia geamantanul, ca la comandă. Și arată spre ușa de la ieșire...

— Pofțiți, vă rog!

I-am urmat îndemnul. Nu prea înțelegeam ce se întâmplă.

Dincolo de ușă, afară, la scară, se afla un autoturism din dotarea ministerului. Șoferul îmi oferă, calm, explicația:

— Domnul locotenent-colonel mi-a ordonat să vă duc la Clubul Dinamo, unde dânsul se află de azi-dimineață.

Și, iată-mă în mașina ministerului, în drum spre clădirea impunătoare din Bulevardul Ștefan cel Mare.

Șoferul m-a condus până la ușa unui birou. Mă lămurește:

— Aici este biroul domnului lent-colonel.

Și m-a abandonat în fața ușii.

Pun geamantanul pe banca silențioasă de pe hol. Respir adânc... Bat sfios la ușă:

— Pofțiți, vă rog! se aude o voce puternică de bărbat.

Și... poftesc.

Închid ușa după mine. Mă prezint.

— Dumneavoastră râdeți de mine?... Vă bateți joc de mine?!... îl aud spunând pe individ, privind-mă încruntat, scrutându-mă insistent.

Mă uitam derutată la el. Nu știam ce să spun, neînțelegând nicidecum ce se întâmplă.

Vine și lămurirea. Uluitoare!:

— Eu aștept o doamnă de ... ani, nu o domnișorică. Spune vârsta pe care eu o aveam la acea dată. Cea pe care chiar eu i-am declarat-o prin intermediul firului telefonic. Dar pe care nu o arătam. Și știam asta. De obicei, eram abordată cu apelativul „fetiță”, sau „domnișoară”. Și mă obișnuisem. Era firescul meu. Dar deruta multora...

— Nu-i politicoș din partea mea, continuă lent-colonelul. Îmi prezentați actul dumneavoastră de identitate, vă rog?!

Ca la poliție, ad litteram... profesionist. M-am conformat. Că parcă aveam de ales.

Cu actul solicitat în mână, se uită la poză, se uită la mine... Iar se uită la poză. Iar se uită la mine... Bine că eram pozată tot cu pletele curgând... pe umeri.

Îmi restituie buletinul. Și, în sfârșit, mă ia în serios.

— Luați loc, vă rog! Îmi cer scuze!... Dar arătați ca o puștoaică!

Mă privește fix. Și mă întreabă sobru:

— Ați mâncat ceva?

— N-am băut nici măcar apă toată ziua, azi. Dar să mai și mănânc. De azi-dimineață stau la minister. La ora patru am plecat de acasă.

Ridică telefonul din furcă. Cheamă la ordin. Apare de îndată pe ușă un individ tânăr. Părea un fel de militar în termen, cu haine specifice ministerului. Când se prezintă, făcând obișnuitul lor gest cu mâna dreaptă la chipiu și salutul milităresc

— Să trăiți!, lent – colonelul îi indică ce anume să-mi aducă de mâncare.

— Și un pahar cu apă, mai completează.

Rapid revine individul. Poartă silențios un platou cu mâncare... apetisantă. Include și paharul cu apă. Așază cu grijă platoul în fața mea. Se ridică brusc în picioare și ocupantul de drept al biroului. Îmi spune politicos, înclinându-se protocolar:

— Poftă bună!

Amândoi părăsesc biroul.

Rămân singură. Șefă! Respir ușurată. Și mă adresez cu patos platoului seducător...

Mi-am potolit mai întâi setea. M-am desfășurat în elementul meu apoi, servind pe-ndelete mâncarea gustoasă, încă aburindă.

Au revenit în birou, după suficient timp, în aceeași formație în care au ieșit. Locotenent-colonelul îi spune subalternului său, în timp ce acesta ridică cu îndemânare tava din față mea:

— Doamna va fi cazată în căminul nostru. Începând de mâine va servi cele trei mese la cantina noastră.

— Îmi cer scuze, șefu'... Voi servi numai masa de prânz la cantina dumneavoastră. Am foarte mult de învățat, am intervenit imediat. Și nu vreau să pierd timpul, am mai completat... apăsător și convingător .

Pierderea timpului a fost numai... un pretext.

Dumneavoastră, acum, vă pot spune... că nu mai mă aude nimeni. Adevărul este că... nu aveam suficienți bani, oricât de mic ar fi fost prețul. Dar... asta rămâne între noi. Nu mai spuneți la nimeni, vă rog!

Trebuia să mănânc și dimineața și seara. Altfel cum aș fi putut să învăț. Și aveam chiar foarte mult de învățat. Intenționez să mă prezint la toate examenele. Și să le și iau, categoric.

Dar m-am descurcat grozav cu mâncarea.

Cum procedam?

Luam totdeauna cu mine, în geantă, mai multe pungi. Și un borcan. Ni se servea destul de multă mâncare. Iar pâine în coșuri era arhisuficientă. Mâncam ciorba sau supa cu multă pâine. Îmi asiguram sațietatea. Îi rugam pe cei care ne serveau masa să-mi pună felul doi în borcan. Desertul și cu mai multe felii de pâine le puneam în pungi.

Nici nu eram singura care procedam în acest mod. Și asta mă făcea să nu mă simt prea stânjenită, nici prea deplasată.

Acolo serveau masa și mulți vârstnici, majoritatea rezervești ai ministerului. Și ei procedau în același mod ca mine. Uneori chiar și cu întregul meniu. Predominau bărbații.

Totul s-a brodit, ca la carte. Deși, atunci când eu mi-am elaborat planul de alimentație zilnică, nu aveam habar cum se mai procedează la respectiva cantină.

Vedeți ce simplu și onorabil îmi asiguram și cina, și micul dejun?

Căminul era relativ aproape de cantină. La recepție erau numai doamne; decente și amabile. Aveau anumite grade militare. Cândva făcuseră parte din echipele sportive competitive sau practicaseră sporturi individuale, în cadrul clubului. Se îmbrăcau cu haine civile. Niciodată nu erau echipate militar. Dar absolut totdeauna erau plăcute, respectuoase, zâmbitoare. Se spune că sportul disciplinează. Și ele confirmau asta.

... În perioada studenției, în incinta facultății, pe un hol fastuos, un coleg ardelean, în timpul unei discuții de grup, nu-mi amintesc care a fost prestația mea verbală la acel moment, spontan a constatat:

— Tu ești o comoară la casa omului!... Dacă omul știe cum să se poarte cu tine.

Dacă... Interesantă precizarea!

Oare?!... Eu nici acum nu știu dacă să fiu de acord cu el sau nu. Timpul va decide, probabil post..., cum, de obicei, se întâmplă. Nu ați auzit de atâtea ori? A fost un om bun... A fost... A fost... Dar de ce nu spunem și
— Este un om bun!

Gata cu povestitul de arhivă! Deocamdată, ajunge... Deocamdată!

Am revenit, deci...

Și... să mergem!

„Călătorului îi stă bine cu drumul” îi plăcea tatălui meu să spună. Îmi este dor de el. A plecat, în prezența mea neputincioasă, pe drumul ... fără întoarcere. Mă bântuie încă acel moment dureros, imposibil de evitat...

E început de decembrie. E iarnă. E zăpadă. Totul este alb: pământ, copaci, mașini... Se circulă greu. Chiar și pe drumurile principale cu circulație intensă.

Plugurile nu au reușit să curețe și aleile de acces dintre blocuri. Ne folosim de lopată pentru a înlătura zăpada din fața mașinii. Pornim.

Înaintăm greu.

În sfârșit, reușim.

Am ieșit la strada principală. E o șosea și cu trafic internațional.

De fapt... Lexica noastră ne scoate, din nou, din necaz, gingașă, grijulie și fermă. Și ne duce... Mă duce departe.

Oare, acolo ce mă așteaptă? Nu pot bănui. Nu pot ști...

Fiul meu a venit în mod special să mă ia cu autoturismul nostru frumos, 13 LEX, de culoarea vișinei coapte, lăcuită, metalizată cum se spune în termenul tehnic de specialitate.

Conduce atent, calm. Din când în când, mă privește zâmbind.
Și mă încurajează:

— Va fi bine, mamă! Stai liniștită! Vei fi cu noi, cu copiii tăi...
cu unii dintre copiii tăi.

Și Lexica fuge... Fuge... bucuroasă că suntem împreună.

Fugi, Lexico, fugi!... Fugi și nu te opri!... Fugi cu dezamă-
girile mele, cu durerile mele, cu dorurile mele... cu speranțele
mele... cu visele mele... Fugi, Lexico, fugi!... Fugi, fetițo!... Fugi,
frumoaso!... Fugi, Regino!

Visez cu ochii deschiși.

Cauciucurile rulează. Și rulează. Și rulează... Când mai greu,
când mai ușor. Roțile sunt fericite că sunt îmbrăcate cu haine noi,
cu anvelope de iarnă. Și că ne sunt utile.

Oprim pe lateral dreapta, în parcare, la o stație PECO. Este
aici și un restaurant micuț, dar cochet:

— Mamă, vrei un sandvici și un ceai cald?

— Vreau! Am răspuns grăbită, cu gândul aiurea.

— Cu maioneză sau fără? mai vrea să știe copilul.

După o mică pauză de gândire, dar încă nehotărâtă total-
mente, îl lămuresc totuși:

— ... Păi... cu maioneză.

În scurt timp primesc comanda. Mă înfrupt copilărește.

Neatentă, din sandvici, mi s-a scurs puțină maioneză pe căptu-
șeala de la haina mea de blană adusă din străinătăți neștiute mie.

— Bine că a căzut numai pe marginea căptușelii, m-am
consolat, încercând să curăț, cu șervețelul din mână, neastâmpă-
rata maioneză umblătoare și pata imprimată în materialul lucios.
Puțină pată tot a mai rămas... o amintire. Se mai observă și acum,
aproape imperceptibil.

— Băi, mami... Parcă ești un copil mic! se amuză băiatul.